

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Ιμδ.

Ποιητής και λωποδύτης ή Οι δύο αδικημένοι

Σχέδιον κωμωδίας

Εβδομάς, Αθήνα

τμ. 6, περ. Β', τχ. 49 (9 Δεκεμβρίου 1899), σ. 1-3

ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ
Η
ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΙ

Τῷ φίλῳ Δάτ.

(Σχέδιον Κωμωδίας)

(Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις τῷ 1889 μ. Χ.)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΟΙΗΤΗΣ ἀδικημένος
ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ἀδικημένος

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ γραφεῖον καλῶς διεσκευασμένον, ἀλλ' ἐν ἀταξίᾳ. Ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα βριθοῦσα βιβλίων, χειρογράφων, γραφικῆς καὶ καπνοποτικῆς, ὕλης ἀναμίξ. Ὅπισθεν ἐπὶ τοῦ ἑναντι τοίχου ὕψηλὴ βιβλιοθήκη, ἧς ἕκαστον διαχώρισμα ἰσομετρεῖ χαίνον στόμα, οὐτινος ἐλλείπουσιν οἰπλεῖστοι ὀδόντες. Ἀνωθεν τῆς βιβλιοθήκης ἐπὶ τοῦ τοίχου, μέγας στέφανος ἐκ ξηρᾶς δάφνης. Ἐνθεν εἰκὼν τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου φέρουσα χειρόγραφον τὴν ἐπιγραφὴν Διο-
νύσιος Σολωμός. Ἐκείθεν ἐντὸς τεσσάρων μεγάλων ὀσῶν κνήμης, σχηματιζόντων πλαίσιον, ξηρὰ ἀνοδόσμη. Ἐπὶ τοῦ ἐκ δεξιῶν τοίχου εἰκόνες, φωτογραφίαι ποιητῶν, χάρται. Ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀριστερῶν, μέγα παραπέτασμα καλύπτει θύραν. Καθέκλαι ἀμελῶς τοποθετημένα. Χαμαὶ ἐσκορπισμένα φύλλα ἐφημερίδων καὶ βιβλίων, ἐν ἐπανωφόριον καὶ μία παντόφλα μάλιστα ζητούσα τὸ ἕτερον ἡμισὺ τῆς . .]

ΣΚΗΝΗ Α'

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. (εἰσερχόμενος παρατηρεῖ ἔνθεν κάκειθεν μετὰ φόβου καὶ προσοχῆς. Πλησιάζει πρὸς τὴν τράπεζαν, ἀναδιγεί τὰ χαρτία, ἐξετάζει τὴν βιβλιοθήκην καὶ συνο-

φρουδοῦται). Θαρρῶ πῶς ἔχασα πάλι τὸν κόπο μου. Ἐδῶ βέβαια κάθεται κάποιος καλαμαρᾶς! (Πλησιάζων πρὸς τὸ ἐξ ὀπίσω πλαίσιον). Καλαμαρᾶς φαίνεται ἀπὸ τὸ τραπέζι, μὰ τί γυρεύουν τὰ κόκκαλα ἐδῶ; Αὐτὰ μὲ συμπάθειο δὲν εἶνε ἀνθρωπινά... Κρεωπώλης νὰ εἶνε; Θὰ τὰ εἶχε πουλημένα. Νεκροθάφτης; Θὰ τὰ εἶχε θαμμένα. Τρελλὸς νὰ εἶνε; (Λαμβάνει ἐκ τῆς τραπέζης ἐν χειρὸν γραφὸν καὶ τὸ παρατηρεῖ). Αὐτὸ εἶνε ποίημα. Ποιητῆς θὰ εἶνε. Καὶ ἐγὼ τὸν ἐπῆρα γιὰ τρελλό... Ποιητῆς... διαβασμένος... καλαμαρᾶς... Μία φάρα ὄλοι, δὲν 'φελοῦν μῆτε γιὰ τοὺς κλέφταις! (Κύπτων καὶ ἐγείρων τὸ ἐπανωφόριον). Ἀφοῦ δὲν τὸ φορεῖ, θὰ πῆ πῶς δὲν φοριέται. (Παρατηρῶν τὴν παντοῦφλαν). Νὰ μία εὐμορφή παντοῦφλα. Μὰ... μία μόνο. Θὰ εἶνε καὶ κουτσὸς ὁ φουκαρᾶς. Δὲν γράφουν, ἀδελφέ, ἀπ' ὄξω καὶ αὐτοὶ τὸ ἐπιτήδευσμά τους νὰ τραβᾷ κανεὶς στὴ δουλειά του καὶ νὰ μὴν ἀδικιέται; Ἔτσι καὶ προχθὲς μ' ἐκείνον τὸν καθηγητή, ποῦ ἂν δὲν εὕρισκα στὸ τραπέζι τοῦ τῆς τέσσερης τράπουλαις... Μωρὲ πάει ὁ κόπος μου στὰ χαμένα. Δὲν γενόμενα τουλάχιστον γιατρὸς νὰ παίρνω δυὸ δραχμαὶς τὴ βίζιτα! (Πλησιάζων πρὸς τὸ παραπέτασμα καὶ ἐγείρων αὐτό). Ἐδῶ βέβαια εἶνε ἡ κάμαρα τοῦ ἀφέντη! Ἐνα κρεββάτι καὶ τέσσαρες τοῖχοι, τὸ ὄλον πέντε! Τὸ βιὸς θὰ εἶνε εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου. (Πλησιάζει τὸ σύρει καὶ ἐξάγων διάφορα τετράδια ἀναγινώσκει τὰς ἐπιγραφάς): «Ὁ Βράχος τῆς Χαρικλείας» δρᾶμα εἰς πράξεις τρεῖς. «Ὁ Σιδηρόκαρδος ἱππότης» τραγωδία εἰς πράξεις ἕξ. «Ἡ Κατερίνα τοῦ Καπαμαῦ» κωμωδία μονόπρακτος. «Τὰ Νοσήματα τοῦ Στομάχου» μυθιστορία. «Ἄνθη καμελίας.» λυρική καὶ ποιήσεις. «Ὁ πρῶτός μου θάνατος» διήγημα!... Μωρὲ ἐδῶ εἶνε θυσαυρὸς ἀτελειώτος... Νὰ ἦταν ἄγραφο χαρτί... Ἄλλα λεπτά, ρολοὶ, τίποτε. Αἱ! Τί νὰ γείνη. Ἡ μισὴ ντροπὴ δική μου καὶ ἡ μισὴ δική του. Ἔτσι λοιπὸν θὰ φύγωμε μὲ ἄδεια χέρια; Νὰ πάρω λέτε κανένα δρᾶμα; Ποιὸς ξέρει πῶς τὰ γυρίζει ἡ τύχη... Ἄν ξεπέσω καμμὴν φορὰ, μπορεῖ νὰ ξαναγείνω ἡθοποιὸς στὸ Ἄντρο καὶ τὰ πιασταίνομε. Ὁ «Σιδηρόκαρδος ἱππότης» τί εὐμορφο ὄνομα! σίγουρα θὰ ἀρέση. Μὰ ἂν μὲ καταλάβουνε; (Μετὰ μικρὰν σκέψιν). Καὶ δὲν τοῦ ἀλλάζω τὸ ὄνομα. Μὰ ἂν τὸ καταλάβουν αὐτὸ ἀπὸ τὰ λόγια; (Μετὰ σκέψιν). Καὶ δὲν τὸ κάνομε παντομίμα; Καὶ ἐγὼ πλειὰ—φόρα ὁ συγγραφεὺς! (Ἀκούονται βήματα) Βρὲ νὰ ὁ συγγραφεὺς στ' ἀλήθεια, (ὄρμῃ πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ τὰ βήματα πλησιάζουσι). Θαρρῶ πῶς βρίσκομαι στὸ θέατρο. Ἄς κρυφτῶ στὸ παρασκήνιο.

Θέτει τὰ χειρόγραφα εἰς τὸν κάλπον τοῦ καὶ κρύπτει τὸν ὄπισθεν τοῦ παραπέτασματος).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΠΟΙΗΤΗΣ, ΛΩΠΟΥΤΗΣ (άόρατοι).

ΠΟΙΗΤΗΣ. (Είσερχόμενος άφίρει βιαίως τόν πύλον του επί καθίσματος, κάθεται πρό της τραπέζης και έξάγει εκ του θυλακίου του δύο φύλλα περιοδικού). Νά ζή κανείς ή νά μή ζή! "Όλοι βλάκες, όλοι άναίσθητοι και πεζοί. Νά χύνω τής καρδιάς μου τό αίμα εις ποίησιν πυριφλεγή, νά γράφω στίχους, ών έκαστος βαρύνει, όσον ό πολυτιμότερος τών μαργαριτών και νά μή με έννοση ή έποχή μου, νά μή θέλη νά με έννοση! Εις κακούς, πολύ κακούς χρόνους έγεννήθη. Κρίμα εις τήν γλαυκότητα του ουρανού νά καλύπτη τοιαύτα τέρατα! Τό «Όνειρόν μου» νά μή τούς άρέσει; Τό έστειλα με ψευδώνυμον, ώ φρίκη! με ψευδώνυμον εις όλα τά περιοδικά και ένφ ήλιζον νά τό ίδω από όλα δημοσιεύμενον. τίποτε. (Σγίζω τά φύλλα) ώ, τούς άχρείους του άμοιβαίου θαυμασμού! » Έχουν σύνδεσμον οι άθλιοι και δέν άφίνουν νά φανή ή άληθής άξια, μή άπωλέσουν τήν ψευδή, τήν δάνειον, τήν ιδιικήν των! "Άλλά τί δέν τούς ήρεσε λοιπόν; "Η ύπόθεσις; Φαντάσθητε! "Ακούσατε: Πτηνόν νά είμαι και τά χείλη της ως ρόδον νά εκλάβω. "Η κόρη νά κοιμάται έν τφ κήπφ της και νά ζηλεύη τόν χρυσόν τής κόμης της ό ήλιος! Πλησίον της νά σπείδω, όπως άρωμα, τό άρωμα του ρόδου μου ροφήσω. Κι' άφνης, εις στόμα πάλιν νά μεταβληθή τό ρόδον και του πτωχού πτηνού, έν τφ ύπνφ της, νά δαγκάση, νά καταπίη τήν κεφαλήν! Αί, άλλα είνε έξοχον... Και ακούσατε επίλογον:

Ότω μου έλαβες και σύ τήν κεφαλήν, ώ κόρη,
Και ούτως, άνευ κεραής άπέμεινα, άγόρι!

ΛΩΠΟΥΤΗΣ. ("Όπισθεν του παραπετάσματος). Βρέ έδω είνε γλέντι!... Μόνο νά τή γλυτώσω.

ΠΟΙΗΤΗΣ. "Η μήπως τάχα δέν τούς ήρεσαν αι όμοιοκαταληξιαί μου, όλοι σχεδόν πρωτότυποι, όλοι καινοφανεis! Ρόδον-διπόδων, Κήπος-έφιππως, στήλη-Καστίλλη, ακούων-πλαισίων! και κατωτέρω: όντως-Μάρω, πόντος-Χάρο.

ΛΩΠΟΥΤΗΣ. (άδημονών). Τόν κακό σου φλάρο.

ΠΟΙΗΤΗΣ. "Άλλά θά έλθη ήμέρα! θά έλθη, πτωχά μου χειρόγραφα, ήμέρα κατά τήν όποιαν θά πωληθήτε...

ΛΩΠΟΥΤΗΣ. Με τήν όκιά.

ΠΟΙΗΤΗΣ.... ως άγια λείψανα μεγάλου άνδρός. Τό πτωχόν μου δωμάτιον θά γείνη ναός, εις όν—τίς οίδε—θά έρχωνται αι γενεαί νά καταθέτωσι τόν φόρον του θαυμασμού και τής ευγνωμοσύνης. "Ηδη άς έργασθώ ή παράγνώρισι δέν πρέπει νά με άποθαρύνη. "Αν τό ένεστώς είνε τυφλόν, έχω καθήκοντα πρός τό μέλλον. "Άλλ' άς επιθεωρήσω προηγούμενως τά πρωινά μου χειρόγραφα. "Ας άναγνώσω τό τελευταίον έπος τής «Ήμέρας του Παραδείσου» (άπόγει μέγαν φάκελλον, έξάγει χειρόγραφο και άναγινώσκει):

Σελήναι χιλιάδες άργυραί
Πληροῦσι τό στερέωμα φωτός
Και φαλμψοί πανταχόθεν ίεραί
Παρέχουσί μοι μέθην του ώτός.

Οί άγγελοι τās πτέρυγας τανύοντες
"Από άστέρος εις άστέρα ίπτανται
Και έπειτα τās πτέρυγας των κλείοντες
"Από τούς μόχθους και τούς κόπους αναπαύονται.

ΛΩΠΟΥΤΗΣ (φαλμψών). Κυρίες έλέησον.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Και τό πρῶί μου έκτύπησεν άσχημα εις τό αυτί! ό τελευταίος στίχος έχει δύο πόδας περισσοτέρους άφ' ό,τι έπρεπε.

ΛΩΠΟΥΤΗΣ. Και σύ δύο όλγωτέρους.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Πώς νά τό διορθώσωμεν;... Και τό αναπαύονται έκείνο με τό ίπτανται δέν μου άρέσει. "Άλλ' αυτό είνε ποιητική άδεια. Τί διαβόλο. Νά μήν κάμω και έγώ μίαν; Νά σκάση κανείς; Ποῦ όμοιοκαταληξια με τό ίπτανται! (Σκίπτεται φέρων τόν δάκτυλον επί του μετώπου) ίπτανται, ίπτανται... ίστανται! Τό ευρον! "Άλλά οι άγγελοι πώς νά ίστανται από άστέρος εις άστέρα! "Α! νά θυσιάσω τήν έννοιαν; Ποτέ! Τί θά εΐπη ή κριτική; "Η κριτική! τοιαύτα έργα όχι νά κρίνη, άλλ' οὔδε νά άτενίση αυτή ή φθονερά και ταπεινή θεότης δύναται. "Αμέ δε θά τό υποβάλω εις αυτήν; "Α! και νά έστελλον τήν «Ήμέραν του Παραδείσου» πρός δημοσιεύσιν! Θα έχαλούσαν τόν κόσμον. "Άλλ' όχι, κύριοι. Αυτό δέν σάς γίνεται. Ευχαριστώ. Θα έκδοθή ιδιαιτέρως! Δέν είνε για τά μούτρα σας! "Ας έξακολουθήσωμεν τήν συνέχειαν.

ΛΩΠΟΥΤΗΣ (άησυχών). Έδω βλέπω και πάγει εις μάκρος ή δουλειά.

ΠΟΙΗΤΗΣ. "Ας δοκιμάσω τό πρώτον διστίχον και έπειτα τās όμοιοκαταληξιας (Γράφει).

"Ανάπαυσις άγγέλων, θεϊον όνειρον!

"Ανάπαυσις άγγέλων, τί χαρά...

χαρά, εις τό χαρά... πολλαί: παρά, κυρά, σειρά, άρά. "Α! ναι! άρά! "Άλλ' εις τό όνειρον; "Όνειρον (μετά μακράν σκέψιν) τήν ευρον και αυτήν! Κουτοπόνηρον! Έξακολουθώ

Οδδέν εκεί πεζόν και κουτοπόνηρον

Και οὔδεμία βλασφημία ή άρά!

ΛΩΠΟΥΤΗΣ. "Αχ! Μασκαρά!

ΠΟΙΗΤΗΣ. "Όραϊον είνε, άλλα, δέν αισθάνομαι τήν όρεξιν νά έξακολουθήσω. Έδω, φίλε μου, άπαιτείται έμπνευσις. Τό πρῶί ή συνέχεια. Τώρα,.. τώρα άς άναγνώσω εξ άρχής. Χίλιοι τριακόσιοι στίχοι, ευγέ μου. Καλά τούς κατάφερα. Και μόλις έντός μιás εβδομάδος.. Δέν μου λέγει ό κύριος Βύρων... (Άρχίζει τήν άνάγνωσιν):

Εις τόν παράδεισον ν' άνέλθω-επεθύμησα...

Τόν αγαθόν μου άγγελον νά 'πισκεφθώ".

ΛΩΠΟΥΤΗΣ. (έξάγων τήν κεφαλήν εκ του παραπετάσματος και κρατών τās χείρας επί των ώτων). Σά δέν βαρειέσαι βάζω καλήτερα βουλοκερί άναμένο 'στ' αυτιά μου. "Ακουσα, άκουσα, τώρα θά 'μιλώ έγώ! "Εσκασα! Μωρέ δέν έσπούσα τό πόδι μου πριν άνέβω έδω; "Ετσι τό λοιπόν είνε οι ποιηταί; "Εμάρφο πράμα! "Ακριβά έπλήρωσα νά τό μάθω. Μωρέ άνεμόμυλος! "Όσο βλέπω τά χείλιά του ν' άνοιγοκλειούθ θαρ-

*Οί στίχοι παραλείπονται διό λόγους φιλανθρωπίας πρός τόν άναγνώστην.

ρῶ πώς βρίσκομαι σέ δικαστήριο και μου και μου ψάλλει τόν άναβαλλόμενο ο εισαγγελέας! Για δέ τον. "Ασε νά ακούσωμε μιá στιγμίτσα...

ΠΟΙΗΤΗΣ. (έξακολουθών).

Με ρόδα και με κρίνα οὔτοι τρέφονται

Και μύρα πίνουν...

ΛΩΠΟΥΤΗΣ. (σφραγίζων πάλιν τά ότάρτου) Τελειωμό δέν έχει. Αί τόν "Ιησοῦιτη! Και νά τόν δή κανείς στό δρόμο, τόν παίρνει για άνθρωπο σάν κι' έμάς. Μά κουράζομαι με τά χέρια έτσι. "Αχ! (Καταβιάζει τās χείρας).

ΠΟΙΗΤΗΣ Έδω όμως έπέτυχα θαυμασιώς.

Τά Χερουβειμ φέρουν έσθήτας κυανές

Τά Σεραφειμ κοντάς χρυσοπρασίνους...

ΛΩΠΟΥΤΗΣ (Σφραγίζων τά ότάρτου). Τα είδες, μωρέ; Και σου έχει μιá φωνή ό αλιτήριος. Πριόνι μονάχο. Αί, και νά σ' ευρίσκα σέ καμμιά παραμεριά... Δέν μπορώ πλειά, θά ξεφωνήσω! Μία ώρα τώρα δέν έσώπασε στιγμή. Θα σκάσω! Μωρέ χάθηκε καμμιά άποπληξια!

ΠΟΙΗΤΗΣ (έγειρόμενος). "Ας μείνη ως έδω απόψε...

ΛΩΠΟΥΤΗΣ (άναπνέων). Δόξα σοι ό θεός!

ΠΟΙΗΤΗΣ...ό «Παράδεισος». "Ας ρίψωμεν και έν βλέμμα εις τήν «Ήμέραν τής Κολάσεως».

ΛΩΠΟΥΤΗΣ. "Όλοι οι διαβόλοι της νά σέ σηκώσουν.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Χρειάζεται όμως έν μικρόν προοίμιον. Πρέπει νά προκαταλάβωμεν έκφιλανθρωπίας τόν άναγνώστην. Είνε άληθές ότι ή «Κόλασις» θά έκδοθή μετά τόν «Παράδεισον», άλλα πιθανόν νά εύρεθή κανείς νά τήν άναγνώση προηγούμενως. Τί φρικταί θά τφ φανώσιν αι έμφανίσεις τών δαιμόνων; Τα φαντάσματα, αι κάμνιοι τής Γεέννης, αι τύψεις του συνεδότης, αι κραυγαί τής άπελπισίας! «"Η προκατάληψις είνε σωτηρία κάποτε. Είνε θώραξ κατά τής συγκινήσεως θώραξ άληθής». Ίδου μιá ιδέα, τήν όποιαν δέν πρέπει νά αφήσω νά χαθῆ.... Πρέπει νά προφυλάξωμεν τās γυναίκας, νά προλάβωμεν, τίς οίδε, τās λιποθυμίας, τά δάκρυα τών Παρθένων, ίσως και τι φοβερότερον, τών υπάνδρων. Τό προοίμιον είνε άπαραίτητόν, άλλ' άς άναγνώσωμεν.

ΛΩΠΟΥΤΗΣ. (Σταυροκοπούμενος). Είς προσοχήν. "Αχ, ποιητή!...

ΠΟΙΗΤΗΣ. Αρχίζει ευμορφα όμως!

Δαιμόνων θλιβερά κατοικητήρια,
Κολάσεως έδάφη άσφαλτόπισσα,
Πυρός άγρίου μκυρ' άνεμιστήρια,
Και σάς νά μελετήσω άπεράσια.

ΛΩΠΟΥΤΗΣ. Νά είνε μεγάλο;...

ΠΟΙΗΤΗΣ. Δάντη! Με αυτό θά τελειώση ή δόξα σου. Ραψωδίαί τέσσαρες και πλήρεις! Στίχοι δύο χιλιάδες τετρακόσιοι όκτώ! Έργον τέλειον. "Ω, πώς ήθελα έδω ό κόσμος όλος νά παρίσταται, ν' ακούη εξ αυτού του ίδιου μου στόματος... "Άλλ' όχι, "Ελληνες! Οὔδεις προφήτης δεκτός έν τῆ πατρίδι του. Οί ξένοι, οι ξένοι! Εκείνοι μόνοι.

δὲν μᾶς φθονοῦσι καὶ γνωρίζουν ἢ ἀποδι-
δουν τὴν δέουσαν ἐκτίμησιν εἰς τὰ μεγάλα
ἔργα τῆς διανοίας. Θὰ φύγω, θὰ διωχθῶ
μᾶλλον καὶ ἐγώ, ὡς τόσοι ἄλλοι!... Καὶ
μόνον ὅταν μὲ στεφανώσῃ ἡ Εὐρώπη θὰ μὲ
ποθήσῃ καὶ ἡ Ἑλλάς... Ἄλλ' ἀναγνώσω-
μεν (παρατηρῶν τὸ ὠρολόγιόν του). Δὲν ἔ-
καμὰ ποτε τὴν παρατήρησιν. Ἄς ἴδωμεν
πόση ὥρα ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἀνάγνωσιν
αὐτῶν τῶν ἐξακοσίων τετραστίχων...

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Θέ μου, συγχώρα με, θὰ
τοὺς διαβάσῃ ὅλους· ἐξακόσια τετράστιχα;
δὲν βαστῶ πλειά. Καλῆτερα στὴν ἀστυνο-
μία, στὸ κρατητήριον, στὴ φυλακὴ, στὸ κά-
τεργο! Ὅ, τι γίνῃ ἄς γίνῃ! Μιὰ ζωὴ εἶν'
αὐτὴ. Δὲν βαστῶ πλειά, ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶν.
(Ἀνοίγει τὸ παραπέτασμα καὶ προχωρεῖ πρὸς
τὸν ποιητὴν).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΠΟΙΗΤΗΣ, ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

ΠΟΙΗΤΗΣ (ἀναγινώσκων).

Τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Βελζεβούλ, τοῦ Ἄσπαρῶθ...

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. (γονυπετῶν καὶ ἐγείρων τὴν
φωνήν) Ἐλεος!

ΠΟΙΗΤΗΣ. (στρεφόμενος) Ποιὸς εἶσαι σύ;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ..... Ἐγώ.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Τί θέλεις;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἐλεος!

ΠΟΙΗΤΗΣ. Τί ἔπραξες;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἦκουα...

ΠΟΙΗΤΗΣ. Πῶς εὐρέθης ἐκεῖ;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἐπερνοῦσα καί...

ΠΟΙΗΤΗΣ. Πότε;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Πρὶν ἔλθῃ ἡ εὐγενεία σας..

ΠΟΙΗΤΗΣ. Τί εἶσαι;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Τιμίος ἄνθρωπος.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Εἶσαι... λογοκλόπος!

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἐγὼ ζωοκλόπος; Καὶ
τί νὰ κλέψω ἐδῶ...

ΠΟΙΗΤΗΣ. Εἶσαι... κλέπτης!

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἐχω παιδιά καὶ πεινοῦνε..

ΠΟΙΗΤΗΣ. Πόσα;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Πόσα; (ἐν συγχύσει) ἐξα-
κόσια...ΠΟΙΗΤΗΣ. Ἐξακόσια; (ἐγείρων τὴν
χεῖρα) ψεύδουσαι! Ὁ ἄνθρωπος καὶ μάλιστα
εἰς τὴν ἡλικίαν σου...ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Μὲ συμπαθᾶτε ἔλεγα γιὰ
τὰ τετράστιχα.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Ποῖα τετράστιχα;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Αὐτὰ ποῦ...

ΠΟΙΗΤΗΣ. Ἀχρεῖτε! (φέρει τὴν χεῖρα
πρὸς τὸ μέτωπον). Ποῖος σὲ ἔστειλε;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Κανείς.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Τὴν ἀλήθεια!

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Κανείς. Ἐπερνοῦσα καί...

ΠΟΙΗΤΗΣ. Καὶ ἐμβήκες νὰ κλέψης.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἐλεος!

ΠΟΙΗΤΗΣ. Ἦκουσες τὴν «Κόλασιν»;
Γνωρίζεις ποῖα ποινὴ σὲ περιμένει. Γνωρί-
ζεις εἰς τί καταδικάζονται οἱ κλέπται;
Ἄκουσον (φυλλομετρεῖ τὸ χειρόγραφον).

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἐλεος! Ἐλεος!

ΠΟΙΗΤΗΣ. Ἄκουσον.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Σῶσόν με, νὰ φύγω...

ΠΟΙΗΤΗΣ. Σὲ σῶζω· ἀλλ' ἄκουσον.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Νὰ ἀκούσω; Ἀλλὰ ἔζη-
τησα ἔλεος διὰ νὰ μὴν ἀκούσω...

ΠΟΙΗΤΗΣ. Ἄ! Μαντεύεις! Μαντεύεις
τί σὲ περιμένει καὶ φοβεῖσαι τὴν κόλασιν τα-
λαίπωρε! (Διὰ τόνου ἐπισήμου) Φύγε ἀδιόρ-
θωτε, φύγε ἄθλιε! Οἱ ποιηταὶ εἶνε μεγάλοι
καὶ συγχωροῦσιν!

(Ὁ Λωποδύτης ἐγείρεται καὶ φεύγει δραματικῶς)

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΠΟΙΗΤΗΣ μόνος

ΠΟΙΗΤΗΣ (βηματίζων). Ἐδῶ κρύπτεται
μυστήριον. Βεβαίως κλέπτης δὲν ἦτο αὐ-
τός. Τὸ ἔνδυμά του ἦτο καλῆτερον τοῦ ἰδι-
κοῦ μου. Ναι μὲν τὸ ἔνδυμα δὲν κάμνει
τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ κάμνει ὁ ἄνθρωπος τὸ
ἔνδυμα, καὶ διὰ νὰ τὸ κάμνη πρέπει νὰ ἔχη
ὅπως δῆποτε τὸν τρόπον του καὶ νὰ μὴν
εἶνε λωποδύτης. Νὰ ἦτο φονεὺς κινήθεις
ὕπὸ τοῦ φθόνου εἰς ἔγκλημα ἀπαισιον; Τίς
οἶδε! Δὲν λέγω εἰς τὸν «Σιδερίκαρδον», ὅτι
φθόνος εἶνε Μένουσα ἔχουσα ἐχειρίδια ἀντι-
τριχῶν, ; . . Ἀλλὰ τότε διατί δὲν μὲ ἐφό-
νευσε; Βεβαίως διότι μὲ ἤκουσε, συνεκινήθη
καὶ ἀφωπλίσθη. Νὰ ἦτο θαυμαστής μού τις
περιφρονησας πάντα κίνδυνον, ἕνα μὲ ἴδῃ
καὶ μὲ ἀκούσῃ ἐκ τοῦ πλησίον; Ἀλλὰ ἐγὼ
δὲν ἐδημοσίευσα ἀκόμη . . . Ἐστειλα, ἔ-
στειλα ὅμως εἰς τὰ περιοδικά, εἰς τὰς ἐφη-
μερίδας . . . Ἐκεῖ θὰ ἔχουν περιέργειαν·
κανεὶς ρεπόρτερ τολμηρός. . . Μυστήριον ἀ-
νεξιχνίαστον! Ἄλλ' ἂν πράγματι ἦτο κλέ-
πτης ἔλθων . . . (φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς). Γῆ καὶ οὐρανὲ . . . ἔλθων νὰ
κλέψῃ... Δυστυχία μου!.. νὰ κλέψῃ τὰ χει-
ρόγραφα μου; (ὀρμᾷ πρὸς τὸ συρτάριον).

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΠΟΙΗΤΗΣ, ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ (εἰσερχόμενος καὶ κρατῶν εἰς
χεῖρας τὰ τετράδια.) Μοῦ ἐκάματε ἕνα με-
γάλο καλὸ καὶ ἦλθα νὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσω.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Τὰ χειρόγραφα μου!

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ναι.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Δι' αὐτὰ λοιπὸν εἶχες ἔλθῃ
ἄθλιε;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ὁχι.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Ἀλλὰ τί ζητοῦν εἰς τὰς χεῖ-
ράς σου;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Τὰ ἐπῆρα κατὰ λάθος.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Ψεύδουσαι!

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Σᾶς κάνω ὄρκον.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Λέγε τὴν ἀλήθειαν. Εἶδες
πῶς δὲν θέλω νὰ σοῦ κάμω κακόν.ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Θὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν.
(πλησιάζων). Ἐγὼ ἤμουν μία φορὰ ἠθο-
ποιός.....ΠΟΙΗΤΗΣ. ἠθοποιός! Ἄ! ἠθοποιός!
Δὲν τὸ ἐσκέφθην αὐτό (φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ
τοῦ μετώπου). Τώρα ἐξηγεῖται... λέγε.ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἦμουν ἠθοποιός καὶ ἐσυλ-
λογίστηκα πῶς μπορεῖ νὰ τὸ φέρῃ ἡ τύχη
νὰ ξαναγεῖνω.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Δραματικός;

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Γραμματικός δὲν ἔγεινα
ποτέ διότι...;ΠΟΙΗΤΗΣ. Διότι εἶσαι ζῶν. Ἐξακο-
λοῦθαι.ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ἐσυλλογίστηκα λοιπὸν
μιά ποῦ ἔτυχαν στὰ χέρια μου τόσαις κω-

μυθίαις νὰ πάρω ἕνα δύο νὰ ταῖς παίξω.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Δηλαδή ἦλθες ἐπίτηδες γι'
αὐτό.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Ὁχι, θὰ σοῦ τῶλεγα, ἂν
ἦταν ἔτσι.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Ἐξακολούθει, ἐννοῶ ἐγώ.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Καὶ τῆς ἐπῆρα. Μὰ ἔ-
πειτα, ἀπὸ ὅσα ἐδιάβασες ἐκατάλαβα πῶς
δὲν εἶνε γιὰ παράστασι. Καὶ ἀφοῦ ἐξέχασα
νὰ τὰς ἀφήσω τότε, τὰς φέρνω τώρα. Τοῦ-
λόγου σοῦ θὰ σοῦ χρειάζονται.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Πῶς; δὲν εἶνε γιὰ παράστασι;
Γιὰ παράστασι βέβαια εἶνε.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Μπορεῖ καὶ νὰ εἶνε, μὰ
ὕστερα ἀπὸ τὸ καλὸ ποῦ μοῦ ἔκαμες ἤ-
τανε σωστὸ νὰ τῆς κρατήσω;

ΠΟΙΗΤΗΣ. Εὐγε! Ἐκαμες τὸ χρέος σου.
(Μετὰ μικρὰν ἀκέρην). Ἄκουσε θέλω, καὶ
ἐγὼ μιὰ ποῦ ἔκαμες μιαν καλὴν πράξιν νὰ
σὲ ἀνταμείψω. Ἐγὼ ἔχω ἀντίγραφα. (Με-
γαλοπρεπῶς). Πάρε τας καὶ παραστήστε
τας μὲ τὴν ἄδειά μου.

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. Εὐχαριστῶ.... Μὰ. ἀφοῦ
ἐγὼ δὲν ἠμπόρεσα νὰ σταθῶ ἐκεῖνη τὴν ὥρα...
θέλεις νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀφεντικόν: Δὲν
κάνουν γιὰ παράστασι. Ἀντίο (Ἐξέρχεται).

ΠΟΙΗΤΗΣ. (πρὸς τῆς θύρας) Ζῶν... Κτῆ-
νος! (πρὸς τὸ κοινόν) Τὸν ἐνόμιζον πλέον
ἀνεπτυγμένον. Ποῦ νὰ ἐννοήσῃ αὐτὸς τῆς
Μούσης μου τὰ κάλλη!...

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ; (Ἀπὸ τῆς κλίμακος.) Νὰ
σᾶς στείλω τὸν Μπακάλη;...

(Καταπετάννεται ἡ Αὐλαία.)

ΤΕΛΟΣ

"Ι.δ.